

НИНА БОЖИДАРОВА ЗА ДА МЕ ОБИЧА

chitanka.info

Искам да я накарам да ме обича. Тя просто не ми обръща внимание. Държи се с мен така, както се отнася и към хладилника. Консумира това, което сама е поставила вътре. Когато е празен, го заобикаля. Внимава да не остави синини върху красивото си тяло. Обича котката, кучето, папагалите. Не обича хамстера. Но се грижи за него. А за мен не. Или поне не толкова. Ако не приемаме сключването на граждански брак за грижа. Носи цветя на майка ми в болницата. И понички, които сама приготвя. А мен сякаш не забелязва. Почти не ми говори. Имам чувството, че ме е взела като мебел. Подбрала ме е съобразно стените, килимите, пердетата. Очите — два тона потъмни от светлосиния латекс. Коса — подобна на плюша на завесите. Размер — 185 — според големината на хола. Да не се губя съвсем в него, но и да не го изпълвам. Предназначение — декоративно.

В махагоновата ламперия зачуквам пирон. Закачам въжето. Правя примка. Пробвам я. Не е много удобна, но... Въжето боде. След час тя трябва да дойде. Идва си винаги точно в седем. Години наред. Седем, седем и пет. Никога не по-късно, нито по-рано. Ще ме види увиснал, ще прочете прощалното писмо. А! Писмото! Разбира се писмото! Мислех, че всичко съм приготвил, а то най-важното...

„Скъпа Ана“. Дали името ѝ се пишеше с едно или две „н“? Не, по-добре само „скъпа“. „Аз те напускам завинаги. Една вещ по-малко вкъщи. Едва ли някой, дори и ти самата, ще забележиш това. Мисля, че не съм оставил очертанятията си върху стената като шкаф, който са махнали от мястото му. Пък аз нямаш точно определено място. Седях добре в четирите ъгъла на хола. В онази, най-тъмния, където ме поставяше по време на парти, приличах на Питър О’Тул. Извинявай. Наистина съжалявам, че ще намаля екзотиката на дома ти, но някак ми стана скучно. Искам да носиш карамфили на гроба ми“. Това за карамфилите ще я сбърка. Мисля, че е силно. „И да ме обичаш. Да. Да. Да ме обичаш. Поне на погребението.“ Следва дата, подпис и сладникаво сантиментален послепис.

Чакам я да дойде. За мен ще почне нов живот. Тя ще се върти наоколо, ще ми вари чай, кафе, ще ми носи закуска в леглото. Ще ѝ е жал в началото, виждайки следата от въжето на шията ми. Ще я гризе съвестта. Ще се чувства виновна. Сигурно ще ме целува за лека нощ. Винаги съм искал някой да ме целуне за „лека нощ“, но никога никой не го е правил. В един миг вероятно ще бъде щастлива, че съм ѝ

простил за всичко минало. И тогава! О, тогава дали цикълът ще се затвори? Ужасно! Отново началото. Самоуверената сигурност в моята любов, в това, че ѝ принадлежа. Ще може да прави каквото си иска, без да мисли, че мога да изчезна, да ме няма и гостите да усещат как нещо липсва в най-тъмния ъгъл на хола. И това не е фикусът, изхвърлен миналата зима, а предмет далеч по-забележителен, леко напомнящ на Питър О'Тул. Всъщност една малка прилика с известен актьор не ми дава основание да се считам за по-забележителен от онова противно растение — семейна реликва. Тя толкова страда за него. Дали би страдала така и за мене... Седем и пет. Напасвам въжето и се приготвям. Токчета. Дрънчете на ключове. Ритвам стола и той се преобръща. Вратата се отключва, но не е нашата. Кошмар. Задушavam се и не мога нищо да направя. Е, така е трябвало. Може би е по-хубаво, по-оригинално и никога няма да се повтори, дори и в най-общи линии. Никога вече няма да се повтори. Каквото и да било. Тя, честно казано не съществува. Не съществувам дори и аз. Беше измислено, за да е забавно. Ако трябваше да бъде трагично може би наистина би било весело. Някак не се получи. Аз просто умрях. Но не страдам от това, защото ме няма. Не съм материален. Бях в нечие съзнание, бях нечие отражение. Без да знам дори чие.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.